

SCHAAMTELOOS EN SEXY

Portia da Costa

SCHAAMTELOOS
& SEXY

the house of books

Oorspronkelijke titel

Hotbed

Uitgave

Black Lace, Thames Wharf Studios, Londen

Copyright © 2001 by Portia Da Costa

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2002 by The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling

Ramses Groot Wetsinge

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagdia

Photonica

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 90 443 0472 0

*Dit boek gaat over seksuele fantasieën.
Beoefen in het werkelijke leven altijd veilige seks*

Inhoud

- 1 Klauwen en roze taf 9
- 2 Aan de boemel 14
- 3 Avonturen met een glazenwasser 30
- 4 De inquisitie 48
- 5 Een wapenbroeder? 64
- 6 Transformaties 81
- 7 Het privé-vertrek 98
- 8 Op het spoor 116
- 9 De aanrechtmonoloog 133
- 10 Verdenkingen 151
- 11 Banden 169
- 12 Belastende bewijzen 187
- 13 Eindspellen 205
- 14 De menselijke natuur 224

Ik wil 'Leraar' bedanken voor de inspiratie
En June voor haar hulp bij de research.

Klauwen en roze taf

‘En denk je dat ze komt?’

De stem was krachtig, maar zo weelderig als fluweel. Hij wist Patti altijd geil te krijgen. Ze wist dat ze moest reageren, maar haar keel zat dicht door pure wellust en de angstige opwinding die dat veroorzaakte.

‘Patti, denk je dat je zus komt? Al heb je haar alleen maar gevraagd?’ hield de prachtige stem vol zonder ongeduld of ergernis te verraden, hoewel als de rollen waren omgedraaid – zoals wel eens gebeurde – Patti behoorlijk nijdig zou zijn geweest en dat niet zou hebben verborgen.

‘J-ja, die komt... ik weet het wel zeker... ik heb het haar toch gevraagd?’ Patti stamelde en voelde het bloed naar haar hoofd stijgen toen ze zich verder vooroverboog boven de grote oude gootsteen en patronen probeerde te ontwaren in de barsten van het email. Een kaart, dat had ze nodig, een plattegrond van het doolhof. Alles waardoor ze haar zelfbeheersing herwon en niet langer alles zei wat er in haar opkwam. Alles om niet in te storten, mogelijk al binnen een minuut, en te smeken om ieder beetje contact. Ze wist donders goed dat haar metgezel liever wat strijd ervoer dan met jaknikkers van doen te hebben.

‘Ik weet dat je vrouwelijke verleidingskracht superontwikkeld is, Patti lief, maar denk je nou werkelijk dat ze deze hele reis zal ondernemen, de vleespotten van Londen achter zich laat – alleen omdat haar zus dat van haar vraagt?’

De stem klonk nu schalks; de burlieke toon die in het toneelwereldje buiten deze vuige kleedkamer zo bekend was, overheerste. Maar Patti wist dat de lange gedaante die zich achter haar bewoog – en die haar hete, naakte huid prikkelde met vlagen koude

lucht – in staat was tot kameleontische veranderingen. Ze had te maken met een eersteklas veinzer. Een poezenflirt, een pikkenflirt, een godweetwat-flirt... Iemand die zoveel maskers op had dat zijn ware gezicht zelden te zien was.

‘Ja. Ja, ze komt! Ze woonde hier toch? Natuurlijk komt ze!’ Patti hapte naar adem, haar lichaam kwam in beweging toen er een stijve, ruwe stof langs veegde. Hij leek haar zachte billen in brand te steken. Haar kwelgeest was nu zo dichtbij en was haar met opgewonden sluwheid genaderd, zonder dat de onwaarschijnlijk hoge hakken een geluid hadden veroorzaakt.

‘Nou, dan ben ik onder de indruk. Je weet hoe dol ik ben op vrouwen die elkaar kunnen laten komen!’

Ze had het al mijlenver kunnen zien aankomen, maar de dubbelzinnigheid verraste Patti toch. Ze was zo verdiept in het spel en haar eigen kleine maar nogal domme leugentje dat ze onwillekeurig giechelde.

Om vervolgens weer met een pijscheut te worden beloond en ademloos te worden gebeukt.

‘O, shit!’ hapte Patti naar adem, meesmuilend ondanks de brand die opnieuw in haar billen sloeg en het hetere, nattere, veel smeriger vuur in haar geslacht. Ze kon alle klappen en andere mishandeling wel aan, maar dat de bevrediging haar werd ontzegd was een ware marteling. En Stella wist het.

Ze was zo’n teef! Of hij was het...

O, fuck, dacht Patti terwijl ze ondanks de pijn grijsde. Wat deed het er ook toe? Man of vrouw? Beide seksen slaan even hard!

‘Wat zeg je?’

De klank van de stem veranderde weer toen de mens in de entertainer het weer overnam. De echte persoon, degene die aan dit soort machtsspelletjes net zo verslaafd was als zijn – haar? – gewillige slachtoffers.

Hebbes! dacht Patti terwijl ze ‘Niks’ mompelde.

‘Maar je zei wel iets,’ hield Stella met een vrijwel normale stem vol. Waar die ook vandaan kwam.

‘Ik zei “Shit” omdat je me pijn deed,’ siste Patti. Ongehoorzaam veranderde ze een beetje van houding in de hoop dat de steken in haar achterste zouden verminderen. Dat, of de knagende pijn in haar geslacht stillen.

Ze kon zich best voorstellen hoe ze er nu uitzag. Een knappe vrouw in haar blote kont die leunde op een oude geëmailleerde wasbak, haar rokje tot haar middel opgetrokken en haar panty en slipje op haar knieën. Ze probeerde ook, maar tevergeefs, degene die achter haar stond te visualiseren. De heersende gedaante die dol was op pijn en vragen stellen.

Verdomme, gewoon een travestiet, dacht Patti. De beroemde en uiterst gevierde Stella Fontayne. Hoe ben ik nou aan een travestiet blijven hangen?

‘Nou, ga je mond maar spoelen met zeep!’ Het pantomimestemmetje was er weer, en Patti hoorde aan het geritsel dat de stof op zijn plaats werd gebracht. Wat ging Stella nou weer doen? Hing er maar een spiegel boven deze fantastische gootsteen.

Waarom voel ik me verdomme zo tot haar aangetrokken? Tot hem? Ook zonder spiegel zag Patti de lange gestalte die – met pruik, cocktailjurk en alles – met één opslag van haar onnatuurlijk lange wimpers haar leven in bezit had genomen. Die alle zorgen, zowel die van vroeger als die van nu, in het niets liet verzinken.

Ging het om haar? Patti dacht aan één bepaalde vrouw. Die in zekere zin een van die zorgen was – een hele oude – en tegelijkertijd een bron van geluk.

Geef maar toe, Patts, je weet dat het zo is. Het valt allang niet meer te ontkennen. Net als dat smerige gebarsten email. Het antwoord lag zo voor de hand en was zo verleidelijk dat ze weer begon te grijnzen.

Ik durf te wedden dat *zij* voor geen goud een nauwsluitende fuchsiakleurige jurk van taf zou dragen, dacht Patti terwijl ze uit haar ooghoek iets van het felle roze zag. Ik kan me niet herinneren wanneer ik haar voor het laatst in iets anders dan zwart heb gezien.

Het klopte wel, maar het deed Stella ook tekort. Wat zij voor Stella voelde was niet wederzijds. Zij – of hij – was iemand die om zichzelf bemind moest worden, geen opstapje naar een ander.

‘Je bent erg stilletjes.’ Patti voelde de stijve roze taf weer over haar huid schuren. Net waar het door Stella’s harde maar elegante handelingen het rauwst was geworden. ‘Waar denk je aan, kleintje?’ Patti voelde de punten van een stel lange scherpe nagels over haar rug krassen, frustrerend licht maar toch net vijf straaltjes bijtend zuur.

Ze kreunde nu hardop, haar kut trok zich samen.

De nagels volgden het spoor terug, nog lichter, maar geiler doordat de zenuwuiteinden waren geraakt. Patti beet op haar lip, werd licht in haar hoofd en voelde een klein trekje door haar gezwollen, kloppende klit gaan.

‘Patti?’

De stem was nu sensueler dan ooit. Patti hoorde haar eigen naam dieper klinken, vol echte gevoelens en werd daardoor slap, krachteloos, ging onderuit. Haar kut traande, de dikke glibberige vloeistof drupte als een onttrollende vlag van wellust uit haar weg. Ze traande ook uit haar ogen – maar niet van de pijn. Verward wendde ze haar hoofd om de tranen af te schudden en zag Stella’s glinsterend roze kostuum. Er schoten vonkjes uit toen ze het op het smoezelige linoleum liet zakken.

Ze had die jurk liefdevol ontworpen en genaaid en hem toen exact op maat gemaakt. Heel precies. Maatwerk met een doorschijnend zijden lijfje eronder. Het was leuk geweest, het passen, en onwillekeurig trok haar kut bij de herinnering samen.

Nu ze de lange nagels weer voelde, ditmaal op haar kaak, wist Patti dat Stella zelfs tijdens die aanraking veranderde. Maar ditmaal niet van kleren, maar van instelling. Zonder de grenzen van de seksen te respecteren koos hij wat hem op dit moment het beste uitkwam.

Nu was hij een man, ondanks zijn exotische, hoerige parfum, waarvan Patti net als anders bijna moest niezen. Ondanks de roze satijnen slip die Patti door de rand van haar gezichtsveld zag schuiven, op weg naar de grond, naar de jurk.

‘Dus je bent er absoluut van overtuigd dat je zus terug zal keren naar Redwych om ons te bezoeken?’ hield de man aan, die zelfs nu nog ‘Stella’ scheen te zijn.

‘Ja! Ze komt! Ik heb je al verteld dat ik haar al overgehaald had!’ stootte Patti uit terwijl ze zich verzette tegen de harde, stijve rand van een korset dat tegen haar billen drukte. Ze weerstond de neiging haar heupen te verdraaien om zich ertegenaan te kunnen wrijven. ‘Ik-ik zal je nooit teleurstellen...’ Ze zweeg even en hoorde boven het bonzen van haar hart een hele reeks opvallende plofjes. ‘Stella...’ fluisterde ze terwijl ze de tien lange, felroze ovaaltjes – Stella’s valse nagels – een voor een naast haar op het aanrecht zag vallen.

‘Dat weet ik toch, kleintje,’ mompelde haar minnaar terwijl zijn vingertoppen, ontdaan van hun klauwen, haar schaamlippen betastten en haar sappen bevoelden.

‘O, God,’ kreunde Patti, gorgelend met speeksel, alsof iedere lichaamsopening wijd openstond en vloeistoffen lekte. Haar clitoris leek door alle opwinding op springen te staan.

‘Nee, ik ben het maar,’ zei ‘Stella’ met een warme lachadem in Patti’s oor terwijl zijn harde pik langzaam in haar binnendrong.

Aan de boemel

Hoewel ze in Londen met de snelheid van het licht leek te leven had Natalie Croft altijd een voorkeur voor boemeltreinen gehad.

Ze voerden haar terug naar het opwindendste deel van haar jeugd. De tijd – een jaar of vijftien geleden – toen ze jongens, seks en haar eigen lichaam net had ontdekt. Naar schoolreisjes per boemeltrein en bus en de momenten waarop de leraren zich hadden afgewend en ze onderzocht en ook zelf werd onderzocht.

Toen de trein van nu het eerste station buiten Londen binnenrolde, keek Natalie naar buiten en voelde diezelfde opwindning als destijds. Op allerlei manieren had ze God gesmeekt dat ze deze reis niet hoefde te maken, maar de trein, haar zucht naar avontuur en het vooruitzicht Patti weer te zullen ontmoeten leken haar samen een enorme opkikker te geven. Het was een sexy gevoel, maar het zat haar ook dwars. Zou ze echt hitsig zijn omdat ze haar halfzuster terug zou zien? Te kinky... Zoiets hoorde je toch zeker niet te voelen bij een familielid? Met name als het een vrouw was.

Shit! Ik ben dertig! Zou ik er nu niet eens mee om moeten weten te gaan? dacht ze. Door het coupé raam zag ze een donker geklede gedaante over het perron lopen, maar inwendig leek ze Patti nog steeds te zien.

Waarom laat ik me zo door haar opnaaien?

Natalie dacht dat het kwam doordat ze halfzussen waren. Dat ‘half’ was wat het anders maakte. Het betekende dat Patti zowel geheimzinnig voor haar was als eigener dan een echte zus ooit had kunnen zijn. Natalie voelde het altijd kriebelen als ze de subtiele verschillen onder ogen moest zien.

Doordat ze zich bekeken wist voelde Natalie zich betrappt. Niets vond ze erger dan dat iemand haar stom zag doen, en nu zat ze

zonder duidelijke aanleiding hoofdschuddend en fronsend gekke bekken te trekken. Ze konden wel denken dat ze zwakbegaafd was.

Toen ze opkeek zag ze dat de donkere gedaante van het perron nu in de coupé was verschenen. Een lange, blonde man in een lange zwarte regenjas keek gespannen in het rond waar hij zou gaan zitten. De stoelen stonden opgesteld als in een vliegtuig en er waren zat enkele plaatsen naast andere forenzen beschikbaar, maar geen dubbele. De man in het zwart had er duidelijk geen zin in om zich aan iemand op te dringen.

Kies mij! dacht Natalie en vroeg zich vervolgens af wat haar bezielde. Hij zag er niet bijzonder uit. Hij was niet jong, donker, en straalde geen zelfvertrouwen uit zoals haar gebruikelijke doelwitten. Hij was van middelbare leeftijd, zijn zandkleurige haar krulde nota bene en hij zag eruit als zo'n verlegen, gesloten ambtenaar die nog een vest aanhad en ofwel bij zijn moeder woonde of door een zorgzame hospita werd verzorgd.

Vast een leraar. Of een bibliothecaris. Of misschien zelfs een wetenschapper als hij in Redwych uitstapte.

En toch...

Plotseling keek de lange blonde man opeens haar kant op en eventjes gleed er een onduidelijke, complexe blik over zijn gezicht. Natalie zag iets schuws, een vreemde onmiskenbare duidelijke seksuele aantrekking en nog iets, dat zo snel weer verdwenen was dat ze zich afvroeg of ze zich iets inbeelde. Het was binnenpret, besefte ze. Hij lachte inwendig. Ze had geen idee waarom, maar op dat moment wilde ze het met hem delen.

Kies mij, eiste ze van hem en glimlachte, hopelijk niet te opvallend.

Haar prooi aarzelde. Zijn blik schoot naar een andere stoel en nog een andere, alsof hij haar plaagde. Hij stak zijn grote ouderwetse koffer naar voren alsof hij door wilde lopen.

Lul, loop me niet te treiteren! dacht Natalie en besefte toen ze de bleke man zag blozen dat hij geen spelletje speelde. Hij is alleen maar verlegen!

'Sorry... zit hier iemand?'

Ze hoorde het aan de stem, die zacht was, bedeesd, de stem van een zachtaardig iemand die doodsbenauwd was voor vrouwen. En toch was het op een of andere manier geen onaangename stem.

‘Nee, hoor, neemt u gerust plaats,’ mompelde Natalie met een nog iets bredere glimlach. Hij was dan wellicht niet haar type, maar op een vreemde manier vond ze hem wel leuk.

Het duurde even voordat haar buurman zich had geïnstalleerd. Hij had een jas, koffer en een krant die hij moest zien kwijt te raken en er was maar weinig beenruimte en nog minder bagage-ruimte. Natalie begon hem iets minder leuk te vinden, want toen hij eerst met zijn jas begon te prutsen – die hij opvouwde en op zijn schoot legde – vervolgens met het klaptafeltje voor hem en ten slotte met een hele verzameling schriften, boeken en schrijfgerei, vond ze hem een vervelende lastpak.

Jesusmina, een leraar, dacht Natalie toen haar metgezel een schrift opensloeg en de inhoud met een rood potlood doorliep. En wat een tut hola, voegde ze er in stilte aan toe toen ze hem zijn zaakje nogmaals zag herschikken, en vervolgens een dun dichtbundeltje zag doorbladeren, op zoek naar een bepaalde passage.

Toen zag ze zijn bladwijzer.

O, Leraar, ondeugd dat je bent, dacht ze terwijl de irritatie wegzakte. Als bladwijzer had hij iets gebruikt dat verdacht veel op een stoute ansichtkaart leek: een sepiakleurige foto van twee vrouwen in ondergoed, van wie de ene de andere sloeg. Het was niet erg expliciet en Natalie zag het slechts in een glimp, maar het wazige beeld deed haar iets. Toen ze haar benen over elkaar sloeg merkte ze opeens dat ze nat was.

Lieve Heer Jezus, mens, wat bezielt je? Het is een stoffige onderwijzer met een dubieuze smaak voor ansichtkaarten en daar val jij op? Ben je nou werkelijk tot dit niveau gedaald?

Maar het was wel zo. Toen ze voorzichtig wat verschikte voelde ze haar slip glibberen en merkte ze dat de lippen en plooiën van haar kut opgezwollen waren. Nu al.

Hoe lang had ze al niet meer geneukt? In haar knipperlichtrelatie met Alan was de seks de laatste tijd nogal schamel geweest, besefte ze. Niet dat het haar veel kon schelen. Ze had het veel te druk gehad met haar positie bij het tijdschrift. En dat is maar goed ook, dacht ze bij de ellendige reden waarom ze liever niet onderweg had willen zijn.

Neem wat tijd voor jezelf, had Alan gezegd – veeleer in zijn hoe-danigheid van redacteur dan in die van bedgenoot met onderbre-

kingen. Even gas terug, Nat. Kijk eens wat rond. Zodra je terugkomt zoeken we wel wat nieuws voor je.

Ha! Wat nieuws, zoals me verdomme op straat schoppen, samenzweerderige hufter! Geen wonder dat het de moeite niet meer loonde om te doen of ze klaarkwam!

Natalie knarsetandde; ze vergat de frunnikende metgezel eventjes. De hele leiding bestond uit ellendige klootzakjes, dacht ze, en Alan was de ergste. Ze wilden haar uit de redactie gooien, maar ze waren te schijterig om het te zeggen! Nou, ze zou ze een poepie laten ruiken. Ze was iets op het spoor. Iets spannends en actueels dat als haar gevoelens klopten sensationeel kon zijn.

In het krantenknipsel dat ze had zitten lezen zag ze nog een mannenhoofd met veel meer zelfvertrouwen dan dat van die zenuwachtige pennenlikker naast haar.

Handige flikker, dacht ze, terwijl ze met haar vingers over de foto ging. Whitelaw Daumery deed haar erg aan de poenjagers van het tijdschrift denken, die lui die het financiële vet eraf wilden snijden, waaronder haar salaris. Hij was ook type wonderkind: rijk, succesvol, gladjes, precies het soort edele ondernemer-an-nex-gemeenteraadslid dat de nieuwe regering koesterde en graag met een vet baantje beloonde bij een of ander hoogdravend semi-overheidsorgaan. Die roomblanke zakkenwasser zou ze tegen elke prijs te grazen nemen! En waar kon ze beter beginnen dan in Redwych, waar hij woonde en zij geboren was?

Zonder precies te beseffen wat ze had gedaan, zag Natalie opeens dat ze Leraars elleboog had aangestoten waardoor hij zijn dichtbundel had laten vallen. Hij mompelde een excuus, bukte zich en probeerde het te pakken te krijgen en terwijl hij dat deed streek zijn bleke, gladgeschoren gezicht eventjes langs haar dij. Maar er was zo weinig ruimte tussen de rijen stoelen dat een man van zijn lengte er nooit bij kon.

‘Laat maar, ik pak het wel,’ zei Natalie die meteen allerlei veelzeggende gevoelens kreeg. Zijn wang tegen haar dij – misschien zelfs zijn lippen! – had de kloppende seksuele opwinding doen op-laaieren die eventjes door haar werk en Whitelaw Daumery ver-drongen was geweest. En toen ze Leraars blozende, verwarde ge-zicht zag wilde ze hele stoute dingen met hem doen. Zijn groenbruine ogen puilden uit; hij was doodsbenauwd!

Kom op, Leraartje, ik zal je geen pijn doen, zei ze in zichzelf terwijl ze naar zijn boek en ansichtkaart tastte.

Doordat het zo krap was, kon ze onmogelijk elegant blijven. Ze voelde haar borsten steken tijdens het bukken, maar was niet van plan Leraartjes schaamrood te sparen, dus drukte ze zich achtereenvolgens tegen zijn knieën en dijen terwijl ze deed of ze zijn dichtbundel zocht.

God, wat heerlijk vuns, dacht ze toen ze het boek vond, maar liet liggen en er vervolgens donders goed voor zorgde dat Leraar haar harde tepels tegen zijn been voelde drukken. Ze keek naar de vieze plastic rugleuning, de vervilte vloerbedekking in de beenruimte en op een of andere manier droeg al die viezigheid en ellende bij aan de opwinding. Een vlaag van een doordringend maar duur parfum dat ruwweg uit de buurt van het kruis van haar slachtoffer kwam maakte dat ze haar eigen gedrag nog sletteriger vond. Het was een keurige man, een aardige, schone man en zij wilde hem besmeuren en zijn onschuldige lijf betasten.

Natalie pakte de dichtbundel en de ansichtkaart op, maar besefte hoe dicht ze bij Leraars geslachtsdelen was. Ze kreeg opeens de wilde neiging haar oorspronkelijke doel helemaal te laten varen en zijn gulf open te ritsen en zijn pik eruit te halen. Ze kon vrijwel niks onderscheiden, maar een zevende zintuig vertelde haar dat hij een stijve had. De verleiding was gigantisch, maar terwijl ze ervan afzag, richtte Natalie zich op.

‘Kijk eens aan,’ zei ze monter en zonder iets te laten blijken. Laat hem maar raden, dacht ze. Laat hem maar fantaseren. Speculeren. ‘Kleine rotzakjes, maar ik heb ze toch gevonden.’

Leraars gezicht was een en al verwarring. Zijn oren waren orchideeroze, zijn pupillen verwijd en hij keek alsof hij diep, diep geschokt was. ‘Be-bedankt. Reuze bedankt,’ zei hij toen hij boek en kaart aanpakte. Hij zag er zo zenuwachtig en overdonderd uit dat de aanvechting om hem gek te maken nog steeds toenam.

Terwijl hij zijn bezittingen herschikte, gleed haar hand onder zijn jaspand.

Het resultaat, toen ze haar vingers om zijn pik legde, was alsof ze hem een schok met een elektrische stok had gegeven. Hij schoot overeind, haalde eenmaal schokkerig adem en onder zijn

regenjas bonsde en verstijfde het vlees in Natalies hand. Het voelde als een klein maar erg wild dier dat in zijn hol was opgeschrikt en dat nu door Leraars broek heen op haar af probeerde te komen.

Natalie werd licht in haar hoofd. Schijn bedriegt. Dit had ze niet verwacht. De felle erectie die ze vast had, had niets te maken met de vriendelijke, verlegen man die naast haar zat. Hij voelde machtig aan. Dierlijk. Veel dominanter dan hij had geleken en zij onder woorden kon brengen. Ze wilde wel weer op haar knieën zakken en op zijn penis zuigen. Maar ditmaal uit ontzag, niet om hem te vernederen.

Maar toen hun blikken elkaar kruisten nam haar ontzag snel af. De angst in zijn ogen maakte de verleidster in haar los. Ze had hem in de hand, toch? Op alle manieren die er voor een man toe deden...

Of zelfs voor een herboren jongetje.

Ze kneep even licht en hij moest slikken, angstig en opgewonden kijkend. Hij kon niet wegstijgen en zijn ogen stonden bijna zwart van de opwindning. Onder haar vingers worstelde zijn pik om dikker te worden.

Het kleine, wilde dier was nu niet meer zo klein en Natalie bleef hem, even opgewonden als hij was, in de ogen kijken. Ze likte bijna gedachteloos haar lippen af en zag hem, bijna flauwvallend, zijn ogen sluiten. Boodschap luid en duidelijk ontvangen.

Ik moet hem zien, dacht Natalie. Ik moet hem zien. Zijn pik te voorschijn halen. Hem aanraken. Meer... Ze overwoog even of ze in dit gore coupeetje zijn gulp durfde te openen. Ze keek snel rond en zag dat er genoeg mensen zaten om het link te maken, maar de verleiding bleef. Ze haalde haar wijsvinger over Leraars gulp en hoorde hem iets mompelen, een zacht, verdraaid verzoek, wanhopig en hijgerig.

Je wilt het, of niet soms? Ze keek in zijn omfloerste groenbruine ogen en zag het gewenste antwoord. Hij was prooi. Hij zou het spel meespelen. Hij was er klaar voor. Natalie glimlachte. Hij was er zo klaar voor dat hij vast moeite met lopen zou hebben!

En toch zou hij dat moeten doen. Als hij haar wilde...

Ze liet hem plotseling los, trok haar hand terug, pakte haar dos-

sier met krantenknipsels en reikte naast haar stoel naar de tas waar ze ze in zou stoppen.

‘Sorry.’ Ze stond op en sprak op een volstrekt normale toon. Vanaf nu was het een mentaal spelletje en ze wilde dat hij zich afvroeg of hij het zich allemaal maar verbeelde.

‘O ja, natuurlijk...’

Leraar stond ook op en ging in het gangpad staan om haar erlangs te laten, waardoor zijn pennen wegrolden en een hele stapel papieren het gangpad in gleeed. Toen hij zich bukte om ze te pakken, schoof Natalie voorbij in de hoop dat hij goed acht zou slaan op haar dijen. In de zijdeachtige zwarte panty en onder haar korte rokje kwamen die indrukwekkend uit.

Terwijl ze wegliep kon ze de honger in zijn blik bijna proeven. Ze wist zeker dat hij zweterige handen had en dat hij zijn papieren in de war maakte, maar desondanks was ze er niet van overtuigd dat hij het lef zou hebben om haar te volgen.

Maar ze durfde niet om te kijken. Veel te opzichtig, meid, zei ze tegen zichzelf terwijl ze zich in het toilethokje opsloot en in een onwerkelijke toestand de werkelijkheid onder ogen moest zien.

Als ze de coupé al smerig had gevonden, dan bezorgde het toilet het begrip walgelijk een heel nieuwe lading. Alles was grijs, behalve de toiletpot, die met allerlei wat meer organische kleuren was bevekt, waardoor ze een tikje misselijk werd. Het was een hele opluchting toen ze na het pissen de bril kon laten zakken.

Ze liet wat kraanwater over haar handen stromen, staarde in de spiegel en vroeg zich af of de gedaante in de spiegel wel echt was.

Ze zag er nog net zo uit. Haar eigen knappe om niet te zeggen mooie gezicht, haar sluike kastanjebruine haar in een zakelijke paardenstaart en de bruingroenige ogen. De kleren even allesoverheersend zwart als altijd: topje, kort rokje, zwarte panty en schoenen.

Maar waar ze op hoopte was helemaal niets voor haar. Ze hield van schone, luxueuze seks met alle leuke bijkomstigheden daaromheen. Duur eten, goede wijn, schone lijven tussen kraakheldere lakens. Geen hard fluorescerend licht, grijs vuil en een niet te harden urinelucht. En bij voorkeur wilde ze de mannen die ze neukte ook kennen!

Met enorme twijfel begon ze om zich heen te kijken. O, God, er was niet eens voldoende ruimte om iets te doen! Het was een minuscuul hokje en Leraar was lang en niet een beetje ook. Ze zouden het staand moeten doen. Wat ze dan ook maar gingen doen... Natalie wist het opeens niet meer toen de trein begon te schokken en te schudden bij een stel wissels.

Ze sprak zichzelf moed in, haalde een lipstick uit haar handtasje en verfde – zo goed en zo kwaad als het ging – haar lippen. Scandalous Red, schandalig rood, stond er op het dopje van het smalle kokertje; daar moest Natalie om lachen en dat gaf haar weer moed. Heel toepasselijk, vond ze. Wat was er nou schandaliger dan een vreemde in de trein een beurt geven?

Het was krankzinnig. Vreselijk gevaarlijk. Walgelijk en obscene. Maar desondanks voelde ze haar poesje jeuken.

Toen ze de lipstick in haar tasje stopte hoorde ze dat er zacht op de deur werd geklopt, en terwijl haar hart opsprong kreeg Natalie een beeld van Patti, haar halfzus, voor ogen.

Godsamme, zou Patti zoiets doen? Natalie liet haar hand even onbeweeglijk op het slot van de deur rusten. Haar zus was zo rustig, zo onverstoorbaar, zo veilig, zo verdomde fantasieloos. Daarom had haar man waarschijnlijk ook na twee jaar huwelijk het propere echtelijke bed verlaten.

Opeens prikkelde de gedachte dat ze Patti woest zou maken door zich aan die man daar buiten te vergrijpen Natalie enorm. Ze schoof de grendel opzij.

Een seconde lang vroeg ze zich af of het niet gewoon een toiletbezoeker was die had aangeklopt, maar daarna was ze volstrekt overtuigd en trok ze een gezicht alsof er niets aan de hand was.

Het verlegen gezicht van Leraar was een plaatje. Bijna alle gevoelens die een man kon hebben waren erop waar te nemen. Angst, Twijfel, Schrik. Wellust. Deze man haatte zichzelf – en toch was hij er. Hij wilde haar, al ging hij ervoor naar de hel.

De deur was maar een fractie van een seconde open geweest, maar het leek wel een eeuw. Natalie hoorde dat er andere reizigers aankwamen, zei niets, maar sleurde Leraar aan zijn mouw naar binnen.

‘Ik-’ begon hij met een diepe frons op zijn voorhoofd toen hij niet verder bleek te kunnen. Hij scheen niet bij machte iets samenhangend te zeggen of te doen.

Een ogenblik borrelden bij Natalie de twijfels op. Het was ook voor haar de eerste keer en haar verantwoordelijkheidsgevoel leek haar libido te onderdrukken.

Goeie hemel, mannen! Ze waren ofwel te brutaal of, zoals in dit geval, te verlegen. Hoe zou ze er ooit eentje ontdekken die precies goed was? Haar geduld was op, dus legde ze een hand om zijn hals en trok zijn gezicht naar het hare toe.

‘Ik ben Steven... Ik heet Steven,’ bracht hij uit toen zij adem haalde alvorens hem te kussen.

En mijn naam is Natalie, aangename kennismaking, dacht ze wreed toen ze haar tong in zijn mond boorde. Zijn eigen tong lag rustig, warm en kneedbaar te wachten, maar toen ze hem opduwde en prikkelde met de hare, voelde ze zijn handen langs haar rug omhoogschuiven. Zijn lange vingers drukten het tricot van haar topje tegen haar rug.

Zo hulpeloos was hij dus ook weer niet...

Natalie werd wilder terwijl Stephen haar steviger omklemde en ten slotte gaf hij met zijn tong tegenspel. Zij duwde haar lichaam tegen hem aan en voelde zodoende de ongewoon grote erectie die ze in de coupé had betast. Formaat of hardheid waren ongewijzigd – hij leek zelfs nog wel indrukwekkender. Hij had zijn colbertje uitgedaan en zij stelde zich voor hoe hij achter haar door het gangpad liep met die enorme, onmiskenbare bobbel in zijn broek. Ze draaide haar vingers in zijn dikke, zachte, krulhaar en drukte haar lippen fijn tegen de zijne, zich ervan bewust dat ze hun beider gezicht met Scandalous Red besmeurde.

‘Alsjeblieft... ik... wat wil je van me?’ stootte hij uit toen ze elkaar loslieten, met die felle kleur lipstick als een zondelek rond zijn mond.

‘Ik wil je neuken,’ zei Natalie. De normale remmingen die ze bij het spreken hanteerde waren verdwenen. Tegen deze man kon ze absoluut alles zeggen. Alles met hem doen. Ze trok woest aan zijn overhemd, trok de knopen eraf, betastte vervolgens zijn borst en kneep met vinger en duim in een tepel. Ze voelde zich een man en beeldde zich in dat die rode lippen hun rollen hadden omgedraaid.

Steven kreunde, zijn schaambeek stootte voorwaarts en zijn hoofd sloeg achterover. Hij sloot zijn ogen en leek als een martelaar in doodsnood naar de hemel te staren.

O, shit! O, God, haal me dit niet aan, lulhannes! dacht Natalie die aan de plotse schoonheid van deze vreemde, verlegen man een kloppende kut overhield. Ze wilde hem overheersen, hem ontfutselen wat ze nodig had zonder aandacht aan zijn behoeften te besteden, maar met een beweging waarvan hij zich misschien niet eens bewust was, draaide hij de rollen om. Woedend en krimpend van de behoefte aan neuken, dook Natalie weer naar voren, wrikte Stevens boord en stropdas los, zoende zijn hals en borstkas even slordig en haastig als ze zijn mond en gezicht had gezoend. Ze voelde een ongewoon verlangen om hem te bijten en deed het ook, zoog zijn vlees naar binnen terwijl haar tanden zich op elkaar sloten.

Steven kreunde alleen nog maar en beukte toen zijn schokkende heupen voorwaarts, uitdagend tegen haar aan.

O, nee, geen sprake van, mannetje! dacht Natalie terwijl ze zich harteloos terugtrok, Stevens stropdas beetpakte en hem zo hield dat hij haar wel moest aankijken. Ze geloofde gewoon niet wat ze allemaal deed, maar ze deed het toch. Hij kwam er zonder haar toestemming beslist niet onderuit. Hij was van haar. Hij was haar voorwerp. Hij bracht haar genot!

‘Haal hem eruit!’ beval ze, beseffend dat ze siste en dat Steven zijn ogen wild opende en sloot. Hij was helemaal gedesoriënteerd en de kick ervan was zo groot dat Natalie bijna klaarkwam. Ze kon werkelijk alles met hem doen! Echt alles!

‘Wat? W-wat moet ik eruit halen?’ stotterde hij.

‘Je pik, knapie... Haal je pik te voorschijn. Ik wil hem zien.’

Natalie wist dat het belachelijke zinnen waren. Hij was een lange volwassen vent, minstens tien jaar ouder dan zij, zo niet heel wat ouder. Hij was wellicht leraar of een ander autoriteitstype. Toch had ze hem mentaal al tot zijn hulpeloze puberjaren teruggebracht.

En kennelijk niet alleen mentaal.

Hij gehoorzaamde haar onmiddellijk. Steven greep zijn riem en de rits in zijn broek verrassend vaardig vast. Natalie vroeg zich op slag af of hij haar de hele tijd had bedrogen, dat hij dit spel voortdurend speelde; maar daarna ontcrachtte zijn blik van pure, angstige wellust die indruk. Terwijl hij zijn hand in zijn boxershorts stak verwachtte ze half en half dat hij ‘Sorry, mevrouw’ zou zeggen...

De penis die hij uit zijn gulp haalde had niks jongensachtigs. Het was een schitterend beest, net zo groot en stoer als ze had gehoopt. De eikel was glad, rood en gezwollen, glanzend van het voorvocht. Natalie zag Stevens vingers zich er liefdevol koesterend omheen sluiten.

En nog een rukkertje ook, zie ik? dacht ze met volstrekt boosaardige gevoelens.

‘Sta daar verdorie niet zo,’ zei ze terugwijkend en gaandeweg leunend tegen het geharde matglas achter haar. ‘Help me! Ik wil hem in me!’

Steven liet zijn klaarblijkelijk favoriete speeltje los en handelde snel waardoor hij haar argwaan weer voedde. Met zijn heen en weer zwiepende lul dook hij omlaag en trok de zoom van haar rokje tot haar taille op. Natalie zou hem bijna helpen, maar veranderde van gedachten, trok haar topje omhoog en greep door haar dunne zwartsatijnen beha haar borsten vast. Haar tepels waren zo hard als kersenpitten en toen ze ze draaide schoot er een golf van genot recht naar haar clitoris.

‘Vlug!’ bracht ze ditmaal eerder smekend dan bevelend uit.

Steven aarzelde toen hij haar panty zag en begon hem toen van haar benen te pellen. Toen hij bij haar voeten aankwam duwde hij haar harder tegen het glas, tilde vlug een voor een haar voeten op en wierp haar schoenen aan de kant. Een tel later verdween de panty in dezelfde richting en belandde, naar Natalie wat afwezig registreerde, in een plasje onduidelijk vocht op de grond van het hokje.

Met haar blote voeten in diezelfde substantie, het harde glas in haar rug en de zompige stank om zich heen kon Natalie zich niet herinneren dat ze ooit meer naar een beurt had verlangd. Ze werd door haar nieuwe minnaar en de belemmeringen van haar kleren ongeduldig, rukte daarom haar slip omlaag, bezorgde die hetzelfde twijfelachtige lot als haar andere bezittingen en stak toen haar hand uit om Stevens erectie naar zich toe te trekken.

Toen ze hem op zijn lip zag bijten en zijn gezicht tot een hard geconcentreerd masker zag vertrekken, vreesde ze het ergste en verwachtte een spontane spuitpartij. Maar het gevaar leek te wijken en hij bleef hard, volgde haar wensen op en liet haar hem precies zo in positie brengen als ze wilde.

‘Help me dan toch, verdomme!’ klaagde Natalie, die zich te-

gen het gladde glas schrap probeerde te zetten. Ze wist nog steeds niet zeker of ze het wel klaar zouden spelen, maar Steven leek het in de gaten te hebben, stak een arm omlaag om steun te vinden en duwde met zijn andere hand Natalies dij omhoog om zich toegang te verschaffen. Vervolgens gebruikte hij zijn lichaamsgewicht en veel gewiebel en geduw om haar binnen te dringen.

En nu was het Natalies beurt om haar ogen ten hemel te slaan. Met hem in zich stak ze een hand naar beneden om haar klit te betastten en kreeg het gevoel dat niet de trein maar zij over het spoor raasde, op weg naar een onbekende en toch vertrouwde bestemming. Haar poesje verkrampte onmiddellijk en had geen enkele behoefte aan doorzettingsvermogen, ervaring of zelfs maar wat beweging van haar partner. Hij was niet meer dan een voorwerp, een staaf van vlees waar ze zich omheen kon samen-trekken.

Toen ze klaarkwam hoorde ze hem steunen en zeggen: ‘O, Jezus, zeg me toch hoe je heet! Wie ben je?’

Natalie Croft.

Dertig jaar oud; haar haren geverfd in de kleur van gepolijst hout, een geweldig lenig lijf – en een fantastisch neukbeest.

Welkom thuis, Natalie Croft, wenste Steven Small de in het zwart geklede jonge vrouw stilletjes toe toen hij haar in de taxi zag verdwijnen die zo toevallig een paar tellen eerder voor haar had stilgehouden. Laten we hopen dat we elkaar snel weer ontmoeten, mijn liefste.

Hij had haar natuurlijk een leugentje om bestwil verteld door te zeggen dat hij zou worden afgehaald, maar zij zou in dit stadium voorlopig toch nog niets doorzien. Hem althans niet, bedacht hij laconiek toen hij terugdacht aan haar treinlectuur. Die krantenknipsels voorspelden een onverwachte maar intrigerende complicatie.

En iemand heeft me trouwens voorgelogen, dacht hij, terwijl hij rechtsomkeert maakte naar het parkeerterrein bij het station. Natalie Croft was journaliste en was, zo had Steven afgeleid uit wat hij had gezien voordat de reis interessant werd, terug in haar geboorteplaats Redwych vanwege een spoor dat ze volgde. Nota bene een spoor naar Whitelaw Daumery.

Steven zwoer een dure eed. Hij haatte Daumery en doordat hij zoveel van de man afwist hadden de recente ontwikkelingen hem bijna beroerd gemaakt. Hij had er geen moeite mee om uit hebzucht de wet zo soepel mogelijk te interpreteren en gezien zijn overdaad aan persoonlijke problemen waardeerde en bewonderde Steven allerlei vormen van bedrog. Maar onbeschaamde huchelarij, daar kon hij absoluut niet tegen. Whitelaw Daumery verdiende het om van het zelfgenoegzame voetstuk te worden gestoten waar hij op plaats had genomen, en als hij er niet afviel zou zijn nieuw verworven status hem tenminste geen genoeg meer schenken.

‘Klerelijer!’ mompelde Steven terwijl hij Whitelaw Daumery op een afgelegen plekje in zijn hersenen wegborg en zijn aandacht op een heel wat aangener onderwerp richtte.

Dat Natalie achter een verhaal aan in Redwych zou belanden had niemand hem verteld. Nog geen zinspeling had hij vernomen. Hij was kraakhelder voorgelogen, vermoedde hij, en het idee dat hij met de leugenaarster zou afrekenen bezorgde hem een heerlijke seksuele kick. Spelletjes waren altijd veel leuker als er een echte, waardevolle context voor bestond. De jacht en de beloning waren dan zoveel mooier.

Hij ontgrendelde zijn auto en liet zich erin zakken; zijn pik was alweer keihard toen hij zijn mobiele telefoon pakte.

Steven Small. Lieve hemel. Ik heb net een vent geneukt die Steven Small heet – staand in het pleehok van de trein – terwijl ik hem een paar uur geleden nog nooit eerder had gezien!

Hangend op de achterbank van de taxi waar ze in paniek in was gedoken, voelde Natalie zich duizelig en een tikje misselijk, alsof ze te snel uit een levendige droom was gewekt. Ze was enorm opgelucht dat Steven Small de taxi niet met haar deelde omdat ze geen flauw idee had wat ze tegen hem had moeten zeggen.

Het ene moment was ze als een wild beest klaargekomen in een vunzig treinpleetje met haar hele lijf om hem heen geslagen. Even later, zo scheen het, stond ze op het perron omgeven door volstrekt normale, saaie en seksloze mensen afscheid te nemen van Steven Small alsof ze niets anders hadden gedaan dan bij een kopje walgelijke forenzenkoffie over het weer kletsen.

Shit! Ik heb zijn telefoonnummer niet.

Natalie begon opeens te zweten en besefte dat ze bloosde. Voordat ze er iets aan kon doen keek ze in de achteruitkijkspiegel de chauffeur – een vrouwelijke, bij hoge uitzondering – recht in haar ogen. Het was net alsof die vrouw het hele verhaal van Natalies verhitte gezicht kon aflezen. Haar blote, iets gebruinde benen gaven ook een flinke hint. Ze pasten absoluut niet bij haar fraaie pakje, maar ze had die panty voor geen goud meer aan willen doen.

Bemoei je niet met mij maar rij door, wilde Natalie de chauffeuse wel toebijten nu ze door vermoeidheid werd overmand. Ze deed net of ze de vrouw niet had aangekeken, wendde zich naar het raam en keek uit over het fraaie plaatsje Redwych dat zich achter het glas ontrolde.

Ik heb het alleen maar gedroomd, hield ze zichzelf voor en probeerde die gedachte vast te houden – hoewel het ontbreken van een slipje haar vrij krachtig aan haar zonden herinnerde.

Terwijl de taxi door de straten van haar geboorteplaats reed kon Natalie nauwelijks geloven wat er sinds haar laatste bezoek allemaal was veranderd. Er stonden zoveel nieuwe huizen – het een nog afzichtelijker dan het ander – zoveel stadsvernieuwing, zoveel saaie betonnen bedrijfspanden die vreselijk afstaken bij de honingkleurige steen waar Redwych om bekendstond.

De stadsbestuurders moeten zich eens laten doorlichten, dacht ze. Het was al erg genoeg dat Redwych een tweederangs stadje was waar het nogal gevoelig lag dat het niet in één adem werd genoemd met Oxford en Cambridge, zonder zijn eigen specifieke karakter te verloochenen.

Duidelijk nogal wat gevestigde belangen, dacht ze toen ze de verbijsterende gebeurtenissen onderweg weer even van zich af kon zetten en weer scherp en professioneel werd. Ze vroeg zich af hoe goed haar instinctmatige idee over het mogelijke verhaal eigenlijk was. Gevoelsmatig zat ze meestal goed en over White-law Daumery had ze een bepaald gevoel. In welke mate was die ontheiliging van het erfgoed van Redwych tot hem te herleiden?

Toen ze eindelijk het van extase vertrokken academische hoofd van Steven Small uit haar hoofd kon zetten, richtte ze zich op de prooi van haar jacht. Meneer de vriendelijke ondernemer, ieders favoriete zakenman die onder het grote publiek bekendstond als

het vriendelijke oprechte, eerlijke gezicht van grootschalige en rijk geschakeerde handel. Hij was ook een beetje het lieverdje van de huisvrouwen met zijn donkere, gedistingeerde uiterlijk en zijn modelgezin en de vele goede daden die hij verrichtte.

God wat heb ik de pest aan je, dacht Natalie, wier zesde zintuig in opstand kwam tegen zo'n zelfgebreid rolmodel.

En nu zou die man aan het hoofd komen van een nieuwe denktank, dat zeer pretentieuze Comité voor Ethisch Zakendoen. Getver! Die naam alleen al garandeerde dat ieder lid van het comité een principeloze hyena was met een etterende lading geheime transacties. Waarom zouden ze zich daar anders voor aandienen? Alleen maar bluf, een perfecte dekmantel...

Tenzij het natuurlijk als springplank voor nog iets groters was bedoeld. Hoelang zou het nog duren voordat Daumery zich voor het parlement verkiesbaar stelde? Of voor een plek in het kabinet? Ze verbeeldde zich hoe dat glimlachende en zo valse open gezicht zich naast dat van de premier schaarde... of het zelfs verving.

Ik krijg je wel, zakkenwasser! dacht Natalie die onverwacht een evangelische ijver opvatte voor haar missie – haar plan om meneer het vriendelijke lieverdje Daumery zoveel treden omlaag te schoppen dat hij pas in de goot door zou krijgen wat hem overkomen was.

Dat Whitelaw Daumery onwaarschijnlijk veel leek op de financieel directeur van haar tijdschrift, de *Modern Examiner* – degene van wie zij vermoedde dat hij achter de 'rationalisering' van haar eigen baan zat – had er niets mee te maken, hield ze zichzelf voor terwijl ze haar maag voelde samentrekken.

'We zijn er,' zei de chauffeuse, Natalie zonder pardon uit haar overdenkingen scheurend.

En het was waar. Toen ze het portier openzwaaide en de stoep op stapte, bevond ze zich in Northmore Row voor de keurige buitenwijkwoning waar ze de komende weken die ze nodig had om haar doel te bereiken zou wonen. Aannemende dat Patti een plekje voor haar had. Ze had het eigenlijk niet echt gevraagd.

Het huis van haar halfzus was nogal fors, als je bedacht dat ze gescheiden was, geen kinderen had en niet iets had wat Natalie als een fatsoenlijke inkomen zou bestempelen. Patti had tijdens hun meest recente gesprek iets gezegd over een kleine kledingzaak beginnen, maar Natalie weigerde te geloven dat een idee

van die ambitieeloze Patti het onderhoud van een dergelijk huis kon financieren. Het was een vrijstaand huis, opgetrokken uit de plaatselijke roomkleurige siersteen met grote erkers aan de voorkant, een heerlijk droomhuis, hoe clichématig dat ook klonk.

‘Wordt u niet verwacht?’ informeerde de taxichauffeuse bij Natalie die volkomen in gedachten was. Ze draaide zich om en zag dat de vrouw haar tassen al uit de kofferbak had gehaald en nu naast haar op het trottoir op haar geld stond te wachten. Ze knikte naar Natalies bagage. ‘Zal ik ze even voor u naar binnen brengen?’ vroeg ze met een licht gemuseerde en uitdagende uitdrukking op haar gezicht.

Ik durf te wedden dat het je puur gaat om je spierballen te laten zien, dacht Natalie met een vals gevoel. De chauffeuse was gedrongen, had kort haar en droeg opmerkelijk platte schoenen. Vast en zeker een pot, concludeerde Natalie, en wie weet was dit wel een versierpoging.

Nou, lieverd, ik heb vandaag al genoeg onverwachte verleidingen meegemaakt!

‘Nee, het lukt wel. Mijn zus helpt me wel. Die zal zo wel naar buiten komen. Hoeveel is de schade?’

Terwijl de chauffeuse een bonnetje uitschreef keek Natalie eerst naar de voordeur en vervolgens een voor een naar de ramen.

Waar zit je, Patti? vroeg ze zich af. Je weet best hoe laat ik zou komen. Je kon toch op zijn minst op de taxi’s letten?

‘Bedankt,’ bracht Natalie uit toen de chauffeuse haar het bonnetje en een visitekaartje overhandigde. Op het kaartje stond Ruth Hamer Transport en even vroeg Natalie zich af of de chauffeuse zo heette of dat het bedrijf weer van een andere pot was.

Maar toen de taxi wegreed kon het idee van het lesbische taxi-bedrijf Natalie niet meer boeien en staaarde ze weer naar Patti’s bovenramen. Wat betekende het dat op een van de slaapkamers de gordijnen midden op de dag dicht waren?

‘Waar ben je in godsnaam mee bezig, Patts?’ mompelde Natalie terwijl haar hart opeens even hard tekeering als eerder in de trein.